

[Poul Schlüter.]

Der er ikke ét ord i statsministerens tale om en politik, som kan begrænse omkostningerne, og det er ingen tilfældighed. Jeg ved godt, at det er aldeles bevidst, at statsministeren lader, som om begrebet indkomstpolitik ikke eksisterer, hverken her i landet eller i andre. Men hvis statsministeren vil føre en kurs, hvor man afstår fra at begrænse omkostningsstigningerne, bringes vi let frem til den samme arbejdsløshed, som man har nu i Sverige.

Statsministeren taler, og gjorde det også i nat, om sporskifte. Ja jeg må nu sige, at alt synes at pege på, at socialdemokratiet nu har kørt os de første meter ad den gamle nedlagte sidelinje. Man har nu skaffet sig omkring 2,2 milliarder kr. mere i finansministerens kasse. Økonomiministeren sagde i nat, at der under udvalgsforhandlingen fra hans side var givet visse antydninger af, hvad disse penge skulle bruges til. Det var ikke noget uheldigt ordvalg. Jeg tror, det dækker fortræffeligt. Men det er ikke meget om et indkomstprovenu i størrelsen 2,2 milliarder kr. blot at give lette antydninger. Andre har talt klarere. Jeg tænker på en række nyudnævnte ministre, fra landbrugsministeren til boligministeren, som i glædesinterviewer i de seneste dage har fremsat en lang række ønsker om nye statsudgifter, og der ligger i snesevis af udgiftsforslag fra socialdemokratiets oppositionsperiode. Vi kender socialdemokratiets evne til at tære på et budgetteret overskud, som efterhånden smuldrer væk. Der er behov for en politik, som kan holde det danske omkostningsniveau nede. Behovet er vokset i løbet af det sidste døgn.

Min gruppes formand, hr. Ninn-Hansen, fremsatte i sommer, medens han var finansminister, en plan om etablering af et indkomstpolitisk nævn, som jeg gerne vil minde om i dag. Tanken var, at parterne på arbejdsmarkedet i kontakt med regeringen, inden hektiske lønforhandlinger begynder, skulle sikre imod omkostningsstigninger som dem, vi gang på gang har oplevet, og som aldrig har gavnet nogen, men blot skabt en inflatorisk udvikling og skadet vort lands konkurrenceevne. Bestræbelser mod omkostningsstigninger — sådan må jeg forstå regeringens tiltrædelsestale — har imidlertid ikke regeringens interesse. Derfor

vil jeg gerne sige i dag, at vi heri må finde en nødvendighed for, at vi selv fører vore tanker om et indkomstpolitisk nævn frem her i folketaget.

Det er i øvrigt tydeligt, at socialdemokratiet selv har blokeret sporskifteteknikken på et enkelt afgørende punkt. Jeg tænker på den geniale idé, som blev gjort til den store åbenbaring under valgkampen: ideen om, at Danmark skulle optage et formidabelt lån i Den internationale Valutafond for at anvende denne i en konvertering af den kortfristede gæld. Skal jeg forstå det sådan, at dette er fuseren, som blev aflivet på rekordtid? I statsministerens tale var der ikke en antydning af, at denne kæmpeidé har mulighed for sig.

Så var der en anden stor idé i det socialdemokratiske oplæg før valget, ideen om de velsignelser, et kapitalmarkedsråd skulle kunne tilbyde os. Hr. Hans Rasmussen har sagt nogle karske ting om denne idées kvalitet og har påvist, hvor lidt den nok vil gavne, og hvor meget den kan skade, for sagen er jo: hvem skal undvære af den sparsomme kapital, hvis andre skal have mere? Det har vi ikke hørt meget om. I det hele taget er det ganske uklart efter tiltrædelsestalens karakteristik af denne tanke, hvad den nærmere skal gå ud på. Foreløbig kan man ikke andet end tro, at den vil føre til en statsdirigering og et bureaukrati, som alle erfaringer fra alle andre lande efter min opfattelse viser at man må gå imod.

Der er én tanke omkring samordning, som jeg imidlertid gerne vil tilslutte mig, og det er, at man skal forhandle i den offentlige sektor, med kommunerne, om en samordning af statens og kommunernes budgetlægning. Det er vi enige i, for det er jo en tanke, som er rejst af den forrige regering. Både den tidligere indenrigsminister og den tidligere finansminister fremhævede det stærkt i september. Hvis vi skal kunne hæve loftet over kommunernes skatter, må der til næste år lægges faste rammer for en samlet offentlig budgetteringspolitik.

Om kildeskatten siger man, at den må vi nu have styr på. Det er et håndfast standpunkt, som er udtrykt med gribende enkelhed. Jeg synes, det er påfaldende, at der derefter kun er 7½ linje i talen, som konkretiserer, hvad det egentlig er, man vil. Alle kildeskattens velsignelser kom jo ikke